

καὶ πέρα δὲ δὴ ὁπαίρων αὐτόθ. Μωρὲ ὁπαρμα ποῦ τὸν ἐπόπαιρον καὶ παίνειωμα ποῦ τὸν ἐπαίνειε! Ρόδ. 6) Ἐπὶ ἀνέμου, βροχῆς κττ., καταπαύω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σκυρ. : Ἀποπῆρε ὁ ἀέρας Μεσολόγγ.

ἀποπαλαβώνω ἑνιαχ. ἀπουπαλαβώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παλαβώνω.

Κάμνω τινὰ νὰ παλαβώσῃ ἐντελῶς, νὰ παραφρονήσῃ :

Ἄσμ.

Κὶ μὴ τοῦ πόδι κούνα μι καὶ μὴ τοῦ χέρι γνέθι
καὶ μὴ τοῦ μυρτζανόχειλου γλυκὰ κουβέντισέ μι
καὶ πές μου λόγια τῆς καρδιᾶς καὶ ἀπουπαλάβουσέ μι.

Συνών. ἀποκουζουλαίνω, ἀπολωλαίνω 1, ἀπολω-
λώνω 1, ἀπομουρλαίνω, ἀποτρελλαίνω, ξετρελ-
λαίνω.

ἀποπαλαίωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαλαιώνω.

Τὸ νὰ γίνῃ τις νέος ἀπὸ παλαιοῦ. Συνών. ξανά-
νջωμα.

ἀποπαλαιώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παλαιώνω παρὰ τὸ
παλαιώνω.

Ἀποβάλλω τὴν παλαιότητα, καθίσταμαι νέος ἐκ πα-
λαιοῦ : Ἐπεπαλαίωσεν τ' ὁσπίτ'. Συνών. καινουργιώνω,
ξαναανջώνω.

ἀποπαλάλωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαλαλώνω.

Ἀποκατάστασις τῆς διανοητικῆς υἱείας, θεραπεία ἀπὸ
παραφροσύνης.

ἀποπαλαλώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παλαλώνω.

Ἀποκαθιστῶ τινα εἰς διανοητικὴν υἱείαν, θεραπεύω
ἀπὸ παραφροσύνης.

ἀποπαλεύω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παλεύω.

Τελειώνω τὴν πάλην : Ἀνῆμενε καὶ ἀποπαλέψανε καὶ ἀπόι
τῶσε λέει.

ἀποπανάρι τό, Κέρκ. ἀπουπανάρι Ἰόνιοι Νῆσ.
ἀπ'πανάρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀχ'πανάρι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι.

1) Ἡ ἄνω ὄψις πράγματος Κέρκ. Ἀντίθ. ἀποκατάρι 1.

2) Ἡ ἄνω πέτρα τοῦ μύλου, ἡ στρεφομένη μυλόπετρα
Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Φρ. Τ' ἀπουκατάρι
τρώει τ' ἀπουπανάρι (ὅτι ἡ στρεφομένη μυλόπετρα φθείρε-
ται, ἐνῶ ἡ ἀκίνητος κάτω μυλόπετρα παραμένει ἀφθαρτος)
Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀποπανωλίθαρο.

ἀποπαναριᾶ ἡ, Κέρκ. Παξ. ἀπουπαναριᾶ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποπανάρι.

Ἡ ἄνω ὄψις τοῦ ἄρτου ἐνθ' ἄν. : Κόβω μὲν ἀποπαναριᾶ,
τὴν βρέχω λάδι καὶ τὴν ἔφα σὰ μόσκο Παξ. Συνών. ἀπα-
νόφι, *ἀπανωάρις 2, ἀντίθ. ἀποκαταριᾶ 2, ἀπο-
πανινῇ (ἰδ. ἀποπανινός 3), κατόφι.

ἀποπανήγυρα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μαζαίικ.) ἀπουπά-
γυρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ὁπανάνυρα Κύπρ. ἀποπανάνυρο
Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. πανηγύρι, παρ' ὃ
καὶ παγγύρι, ὅθεν ὁ τύπ. ἀπουπάγγυρα.

Μετὰ τὴν πανήγυριν, εἴτε θρησκευτικὴν εἴτε ἐμπο-
ρικὴν ἐνθ' ἄν. : Ἐφυγ' ἀποπανήγυρα Μαζαίικ. Μᾶς ἤρθαν
καὶ μ'σαφ'ραῖοι ἀπουπάγγυρα Αἰτωλ. || Παροιμ. Ὅπανάνυρα
χωρκατῆς ἀλλαμένος (ὅτι ὁ ἀγροῖκος φορεῖ τὴν ἐορτάσιμον
ἐνδυμασίαν μετὰ τὴν ἐορτήν. Ἐπὶ τῶν ἀκαίρως ποιούντων
τι) Κύπρ. Συνών. ξωπανήγυρα. Πβ. ἀποπάζαρα.

ἀποπανήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχπανήδους Ἡπ. (Χου-
λιαρ.) ἀχπανήδου τό, Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιος.

1) Ἐπιπόλαιος, ἀνόητος. 2) Οὐδ. οὐσ., ὄνος : Εἶνι
διπ ἀχπανήδου (ἐπὶ ἀνοήτου ἀνθρώπου).

ἀποπανινᾶ ἐπίρρ. ἑνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποπανινός.

Ἀπὸ ἐπάνω. Ἀντίθ. ἀποκατινᾶ.

ἀποπανινός ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κόρινθ. Λα-
κων. Μάν. Οἰν. Ὀλυμπ.) Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἐπάνω, ὁ ἀνωτέρω ἄλλου τινος ἐνθ' ἄν. : Σ τὸ
ἀποπανινὸ σουρτάρι τό 'χω βάλει Μάν. Ἡ ἀποπανινὴ λούρα
τοῦ χωραφιοῦ μου εἶναι γομάτη ἐλαιὸς αὐτόθ. || Φρ. Κάνει
ἀποπανινᾶ (κολυμβῶν κινεῖ τὰς χεῖρας ὑπὲρ τὴν ἐπι-
φάνειαν τοῦ ὕδατος) Σῦρ. Ἐγινε ἀπὸ ἀποκατινὸς ἀποπα-
νινός (ἐπὶ ἀνθρώπου κακῶς ἔχοντος καὶ παρὰ προσδο-
κίαν ἀναλαβόντος) Κόρινθ. 2) Ἐπὶ ἀνέμου ἢ βροχῆς,
ὁ ἀπὸ βορρᾶ ἐπικείμενος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) :
Νὰ πάρῃ μὲν γειᾶδα ἀποπανινῇ καὶ θὰ τὸ σηκώσωμε τὸ ἄλῶνι
(νὰ πνεύσῃ ἐλαφρὸς βόρειος ἄνεμος καὶ θὰ λικμήσωμεν
τὸν ἄλωνισθέντα σῖτον) Καλάβρυτ. || Γνωμ. Εἶδες ἀποκα-
τινὸ νερό ; τρούπωσε νὰ περάσῃ, εἶδες ἀποπανινὸ νερό ; φεύγα
νὰ μὴ σὲ πιᾶσῃ (ὅτι ὅταν ἡ βροχὴ ἐπικεῖται ἀπὸ νότου,
ταχέως θὰ παρέλθῃ, ὅταν δὲ ἀπὸ βορρᾶ, θὰ εἶναι μακρᾶς
διαρκείας) Λακων. 3) Θηλ. οὐσ., ἡ ἄνω ἐπιφάνεια τοῦ
ἄρτου Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Συνών. ἀποπαναριᾶ.

ἀποπανίτσα ἐπίρρ. Πελοπν. (Κόκκιν.) ἀπουπανίτσα
Πελοπν. (Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτσα.

Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος : Ἐδευτου χάμω ἀποπανίτσα ἐν'
ὁ γάιδαρος, ροβόλα τονε κάτω Κόκκιν. Ἀπουπανίτσα νὰ φτειά-
γῃς τὴν τραγατσούλλα (πρόχειρος ἐκ κλάδων καλύβη) Παπ-
πούλ.

ἀποπαννίζω Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παννίζω.

Τελειώνω τὸ καθάρισμα τοῦ φούρνου : Εἶχενε 'κεινῇ
ἀποπαννισμένο τὸ φούρνο.

ἀποπανούλλια ἐπίρρ. Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούλλια.

Ὀλίγον ἀνωτέρω : Εὐτοῦ ἀποπανούλλια εἶναι.

ἀποπαντοῦ ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. παντοῦ.

Πανταχόθεν, ἐκ πάσης διευσθύνσεως, ἐκ παντὸς τόπου :
Μαζεύεται κόσμος ἀποπαντοῦ. Ἀποπαντοῦ πηγαίνουν 'ς τὴν
Μεγαλόχαρη. Συνών. ἀποολοῦθε.

ἀποπάνω κοιν. ἀποπάνου Εὐβ. (Κονίστρ.) κ.ά. ἀπου-
πάνω Πελοπν. (Λάστ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) ἀπουπάνου βόρ. ιδιῶμ.
καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀποπάν' Πόντ.

